

AVIZ

asupra proiectului de lege pentru modificarea și completarea
articolelor 70 și 71 din Constituția Republicii Moldova
(Sesizarea nr.24c/2011)

nr. 1 din 25.11.2011

Monitorul Oficial nr.216-221/35 din 09.12.2011

* * *

În numele Republicii Moldova,
Curtea Constituțională, statuînd în componența:
DI Alexandru TĂNASE, *Președinte*,
DI Dumitru PULBERE, *judcător-raportor*,
DI Victor PUȘCAȘ,
DI Petru RAILEAN,
Dna Elena SAFALERU,
Dna Valeria ȘTERBEȚ, *judcători*,
cu participarea dnei Dina Musteața, *grefier*,
Avînd în vedere sesizarea depusă la 13 iulie 2011 și înregistrată la aceeași dată,
Examinînd sesizarea menționată în ședință plenară publică,
Avînd în vedere actele și lucrările dosarului,
Adoptă următorul aviz:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află sesizarea deputaților în Parlament Tudor Deliu, Valeriu Streleț, Ghenadie Ciobanu, Elena Frumosu, Simion Furdui, Anatolie Dimitriu, Nicolae Juravski, Maria Ciobanu, Liliana Palihovici, Ion Butmalai, Angel Agache, Iurie Țap, Gheorghe Mocanu, Simion Grișciuc, Ion Balan, Valeriu Ghilețchi, Nicolae Olaru, Petru Știrbate, Andrei Vacarciuc, Ivan Ionaș, Grigore Cobzac, Iurie Chiorescu, Petru Vlah, Chiril Lucinschi, Veaceslav Ioniță, Vladimir Hotineanu, Maria Nasu, Nae-Simion Pleșca, Alexandru Cimbriciuc, Iurie Apostolachi, Lilian Zaporojan, Corina Fusu, Vladimir Saharneau, Valeriu Munteanu, Gheorghe Brega, Vladimir Lupan – în total 36 de persoane, depusă la Curtea Constituțională la 13 iulie 2011, în temeiul prevederilor art.141 din [Constituția Republicii Moldova](#), art.4 alin.(1) din [Legea cu privire la Curtea Constituțională](#) și art.2 alin.(1) , art.38 alin.(2), art.63 din [Codul jurisdicției constituționale](#), prin care se solicită avizarea proiectului de lege privind modificarea și completarea unor articole din [Constituția Republicii Moldova](#).

2. Proiectul de lege constituțională, propus spre avizare, prevede următoarele modificări și completări în [Constituție](#):

a) la articolul 70:

în titlu, cuvintele “și imunități” se exclud;

alineatul (3) se exclude;

b) La articolul 71 după cuvîntul “exprimate” se completează cu cuvîntul “public”.

3. Prin decizia Curții Constituționale din 26 iulie 2011 sesizarea a fost declarată admisibilă, fără a prejudicia fondul cauzei.

4. În procesul examinării sesizării, Curtea Constituțională a solicitat opiniile Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Guvernului, Ministerului Justiției.

5. În ședința plenară publică a Curții a fost prezent dl Simion Grișciuc, unul dintre semnatarii

sesizării. Parlamentul a fost reprezentat de dl Sergiu Chirică, consultant principal în cadrul Direcției juridice a Secretariatului Parlamentului. Guvernul a fost reprezentat de dl Oleg Efrim, ministru al justiției.

LEGISLAȚIA PERTINENTĂ

Prevederile relevante ale [Constituției Republicii Moldova](#) (M.O. nr.1/1, 1994) sînt următoarele:

Articolul 6

Separarea și colaborarea puterilor

“În Republica Moldova puterea legislativă, executivă și judecătorească sînt separate și colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin, potrivit prevederilor [Constituției](#).”

Articolul 70

Incompatibilități și imunități

“(1) Calitatea de deputat este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții retribuite, cu excepția activității didactice și științifice.

(2) Alte incompatibilități se stabilesc prin lege organică.

(3) Deputatul nu poate fi reținut, arestat, percheziționat, cu excepția cazurilor de infracțiune flagrantă, sau trimis în judecată fără încuviințarea Parlamentului după ascultarea sa.”

Articolul 71

Independența opiniilor

“Deputatul nu poate fi persecutat sau tras la răspundere juridică pentru voturile sau pentru opiniile exprimate în exercitarea mandatului.”

Codul de procedură penală al Republicii Moldova, adoptat prin Legea nr.122 din 14.03.2003 (Monitorul Oficial 104-110/447, 07.06.2003).

Articolul 1. Noțiunea și scopul procesului penal

“[...] (2) Procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvîrșite, astfel ca orice persoană care a săvîrșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată. [...]”

[Legea nr.39 din 07.04.1994](#) despre statutul deputatului în Parlament (Monitor 4/78, 30.04.1994).

“**Art.9.** – (1) Imunitatea parlamentară are ca scop protejarea deputatului în Parlament împotriva urmărilor judiciare și garantarea libertății lui de gîndire și de acțiune.[...]”

ÎN DREPT

6. Potrivit art.141 alin.(1) lit.b) din [Constituție](#), revizuirea [Constituției](#) poate fi inițiată de un număr de cel puțin o treime de deputați în Parlament.

7. Conform art.60 alin.(2) din [Constituție](#), Parlamentul este format din 101 deputați. Întrucît inițiativa de revizuire a [Constituției](#) provine de la 36 de deputați în Parlament, Curtea Constituțională reține că aceasta întrunește condiția impusă de norma constituțională.

I. ARGUMENTELE AUTORILOR SESIZĂRII CU PRIVIRE LA PROIECTUL DE LEGE CONSTITUȚIONALĂ

8. În opinia autorilor inițiativei de revizuire a [Constituției](#), cadrul constituțional existent oferă deputaților o protecție exagerată, deoarece nu permite efectuarea anchetei penale fără încuviințarea prealabilă a Parlamentului, exonerîndu-i de răspunderea penală pentru infracțiunile comise și situîndu-i deasupra legii, ceea ce contravine principiilor democratice pe care se bazează un stat de drept.

II. CU REFERIRE LA REVIZUIREA ARTICOLULUI 70 DIN [CONSTITUȚIE](#)

Argumentele autorilor sesizării

9. Autorii inițiativei de revizuire a [Constituției](#) susțin că imunitatea parlamentară, prevăzută la art.70 alin.(3) din Legea Supremă, este concepută ca un mijloc de apărare a Parlamentului, având drept scop instituirea imunității colective a acestuia față de presiunile exterioare și garantarea libertății de exprimare și de acțiune a deputaților în exercitarea mandatului.

10. În opinia grupului de deputați, redacția actuală a art.70 alin.(3), potrivit căruia deputatul nu poate fi trimis în judecată fără încuviințarea prealabilă a Parlamentului, constituie un mecanism legal de exonerare a deputaților de răspundere pentru infracțiunile săvârșite.

11. Această prevedere contrazice art.6 din [Constituție](#), potrivit căruia în stat există trei puteri: legislativă, executivă și judecătorească, care sînt egale între ele și colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin. Or, potrivit prevederilor legale, membrii executivului nu beneficiază de imunitate similar deputaților.

12. Autorii afirmă că, în sens clasic, imunitatea parlamentară a fost consacrată pentru a proteja deputații împotriva unor procese penale pentru afirmațiile făcute în Parlament în exercitarea mandatului atribuit de către cetățeni, și nu pentru a-i degreva de răspundere penală pentru infracțiunile comise.

III. CU REFERIRE LA REVIZUIREA ARTICOLULUI 71 DIN [CONSTITUȚIE](#)

Argumentele autorilor sesizării

13. Principiul imunității parlamentare este consfințit și garantat de art.71 din [Constituție](#), care consacră o imunitate de fond și cu caracter absolut, întrucît vizează toate actele sau faptele săvârșite de deputat în exercitarea mandatului. Această imunitate comportă caracter permanent, deoarece efectele ei continuă după încetarea mandatului.

14. Art.71 din [Constituție](#) asigură independența absolută și perpetuă a deputatului în Parlament, el nu poate fi tras la răspundere penală, civilă sau contravențională pentru voturile sau opiniile exprimate în exercitarea mandatului, nici după expirarea acestuia.

Aprecierea Curții

15. Curtea consideră că completarea propusă la art.71 din [Constituție](#) ar putea genera o interpretare extensivă a normei, în sensul că este aplicată și situațiilor ce nu acoperă exercițiul mandatului parlamentar. În acest context, este oportună concretizarea dispoziției constituționale referitor la inexistența răspunderii juridice pentru voturile și opiniile exprimate în exercitarea mandatului, astfel încît imunitatea să nu se aplice actelor efectuate în afara îndeplinirii îndatoririlor parlamentare.

16. În același timp, Curtea relevă că modificarea propusă la art.71 are un caracter incert și poate genera dificultăți de interpretare și aplicare.

17. Potrivit art.141 alin.(1) lit.b) din [Constituție](#), revizuirea [Constituției](#) poate fi inițiată de un număr de cel puțin o treime de deputați în Parlament. Avînd în vedere că Parlamentul, conform art.60 alin.(2) din [Constituție](#), este format din 101 de deputați, iar inițiativa de revizuire a [Constituției](#) provine de la 36 de deputați în Parlament, Curtea Constituțională reține că aceasta întrunește condiția impusă de norma constituțională.

18. Analiza conținutului proiectului de lege constituțională denotă că acesta nu depășește limitele revizuirii [Constituției](#), prevăzute de art.142 din [Constituție](#), corespunde exigențelor privind caracterul suveran, independent și unitar al statului, precum și celor referitoare la neutralitatea permanentă a statului, și nu îngreudește drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sau garanțiile acestora.

19. Pentru considerentele expuse, conducîndu-se de prevederile art.135 alin.(1) lit.c), art.141 alin.(2) din [Constituție](#), art.26 alin.(1) din [Legea cu privire la Curtea Constituțională](#), art.61 alin.(1) și art.63 lit.a) din [Codul jurisdicției constituționale](#), Curtea Constituțională adoptă următorul

AVIZ:

1. Inițiativa de revizuire a [Constituției](#) provenind de la 36 de deputați în Parlament este conformă prevederilor art.141 alin.(1) lit.b) din [Constituție](#).

2. Proiectul de lege constituțională privind revizuirea art.70 și art.71 din [Constituție](#) nu contravine

dispozițiilor constituționale ale art.142 alin.(2) și poate fi înaintat spre examinare Parlamentului, ținând cont de opiniile Curții Constituționale expuse în partea descriptivă a avizului.

3. Prezentul aviz este definitiv, nu poate fi supus nici unei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Alexandru TĂNASE

Chișinău, 25 noiembrie 2011.

Nr.1.

OPINIE SEPARATĂ (CONCURRENTĂ)

1. Fiind în acord de principiu cu practica Curții Constituționale referitoare la avizele privind inițiativele de revizuire a [Constituției](#), potrivit căreia se examinează, în principal, dacă prin proiectul de modificare a [Constituției](#) nu se depășesc limitele revizuirii stabilite la articolul 142 din [Constituție](#), consider însă că la emiterea Avizului din 25 noiembrie 2011 asupra proiectului de lege pentru modificarea și completarea articolelor 70 și 71 din [Constituția Republicii Moldova](#) trebuia analizat *raportul dintre esența modificării propuse de autori și alte norme constituționale conexe cu aceasta*.

În special, este vorba despre corelarea modificării articolelor 70 și 71 din [Constituție](#) cu prevederile articolului 2 din [Constituție](#) (Suveranitatea puterii de stat).

Proiectul de modificare a articolului 70 din [Constituție](#) (Incompatibilități și imunități)

2. Constituția este garantul democrației și statului de drept, ca principii fundamentale ale statului Republica Moldova. Urmînd această logică, atunci cînd se propune modificarea unor norme constituționale *care au ca scop enunțat asigurarea egalității în fața legii a tuturor cetățenilor*, dar care presupun eliminarea anumitor garanții statuate de [Constituție](#), trebuie să se țină cont de impactul pe care acesta l-ar produce la modul practic. Aceasta presupune analiza consecințelor eliminării imunității parlamentare în contextul politic actual, fără a face abstracție de nivelul de cultură politică, gradul de democrație și starea justiției din țară.

3. Articolul 2 alin.(1) din [Constituție](#) (Suveranitatea și puterea de stat) stabilește că suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, *care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative* (în cazul de față fiind vorba de Parlament). Urmînd logica acestei dispoziții constituționale, rezultă că exercitarea mandatului de deputat în Parlament reprezintă în fapt exercitarea unei părți a suveranității naționale delegate de popor în baza unui mandat oferit prin procedura alegerilor parlamentare. Prin urmare, problema lipirii parlamentarilor de imunitate trebuie tratată prin prisma corelării dispozițiilor constituționale conținute în articolul 2 alin.(1) din [Constituție](#) și limitelor revizuirii impuse de articolul 142 alin.(2) din [Constituție](#).

4. Pornind de la prevederile articolului 2 alin.(1) din [Constituție](#), imunitatea parlamentară este concepută ca un mijloc de apărare a Parlamentului, în calitatea sa de instituție aleasă în mod democratic, fiind menită să protejeze independența colectivă a acestuia de presiunile exterioare și să garanteze membrilor săi libertatea de exprimare și de acțiune în îndeplinirea sarcinilor lor.

5. Ținînd cont de starea justiției în Republica Moldova, imunitatea parlamentară trebuie tratată, în principal, ca o instituție de drept constituțional, ce are ca scop protejarea parlamentarului împotriva unor măsuri represive, arbitrare, ce ar putea fi luate de puterea politică și ar afecta independența acestuia. În sprijinul acestei afirmații vine statistica sesizărilor Procuraturii Generale privind ridicarea imunității deputaților în Parlamentul Republicii Moldova (a.2001-2011)*

* Lista ar putea fi incompletă, dat fiind faptul pierderii informației în urma evenimentelor din 07.04.2009.

Nr. de înregistr.	Nr. și data documentului intrat	Numele deputatului în privința căruia s-a solicitat ridicarea imunității	Apartenența politică
-------------------	---------------------------------	--	----------------------

2004	1-2d/01 din 2001-07-11	Nicolae Alexei	Opoziție
805	3-1/2002 din 2002-03-04	Iurie Roșca, Ș.Secăreanu și V.Cubreacov	Opoziție
1005	3-1/2002 din 2002-03-20	Iurie Roșca, Ș.Secăreanu și V.Cubreacov	Opoziție
1242	3-1/202 din 2002-04-04	V.Chilat, V.Prisăcaru și E.Gîrlă	Opoziție
1586	3-1/02 din 2002-04-22	V.Chilat, V.Prisăcaru, E.Gîrlă	Opoziție
4345	26-15-1000/99 din 2003-12-24	V.Chilat	Opoziție
4346	26-15-1000/99 din 2003-12-24	Ș.Secăreanu	Opoziție
4347	26-15-1000/99 din 2003-12-24	V.Cubreacov	Opoziție
4348	26-15-1000/99 din 2003-12-24	Iu.Roșca	Opoziție
382	26-15-1000/99-01 din 2004-02-03	Iu.Roșca	Opoziție
383	26-15-1000/99-03 din 2004-02-03	Ș.Secăreanu	Opoziție
384	26-15-1000/99-03 din 2004-02-03	V.Cubreacov	Opoziție
385	26-15-1000/99-04 din 2004-02-03	V.Chilat	Opoziție
584	18-52/02 din 2004-02-18	Ș.Secăreanu	Opoziție
585	18-52/02 din 2004-02-18	V.Cubreacov	Opoziție
586	18-52/02 din 2004-02-18	Iu.Roșca	Opoziție
587	18-52/02 din 2004-02-18	N.Malachi	Opoziție
2014	18/369 din 2005-06-24	Ivan Guțu	Opoziție
2015	18/370 din 2005-06-24	Ion Ciontolo	Opoziție
2016	18/367 din 2005-06-24	Serafim Urechean	Opoziție
2017	18/368 din 2005-06-24	Vasile Colța	Opoziție
4105	18/1096 din 2006-10-20	V.Colța	Opoziție
4106	18/1099 din 2006-10-20	V.Colța	Opoziție
2468	6316 din 2010-09-10	Anatolie Popușoi	Opoziție
2549	1-1d/10-4932 din 2010-09-18	Vladimir Voronin	Opoziție

După cum rezultă din datele statistice expuse mai sus, în ultimul deceniu, Procuratura Generală a cerut ridicarea imunității parlamentare *exclusiv în privința deputaților care reprezentau opoziția parlamentară*. Prin urmare, în contextul actual al Republicii Moldova, imunitatea parlamentară nu trebuie tratată ca un privilegiu oferit de [Constituție](#) parlamentarului, ci mai degrabă ca o procedură specială de protecție a acestuia față de actele sau faptele abuzive ori insuficient fondate din partea puterii politice.

6. Din aceste considerente, sînt de opinia că, în contextul politic actual, ținîndu-se cont de nivelul de cultură politică, gradul de democrație și starea justiției din țară, excluderea imunității parlamentare ar reprezenta nu doar o suprimare a unor garanții oferite de [Constituție](#) parlamentarului pentru exercitarea unei părți a suveranității naționale, dar, nemijlocit, o amenințare la adresa opoziției parlamentare și a pluralismului politic în general.

7. Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția) a Consiliului Europei, în Raportul cu privire la regimul imunităților parlamentare (CDL-INF (96) 7), aprobat în cadrul celei de-a 27-a reuniuni plenare din 17-18 mai 1996, a menționat că:

“11. În pofida diversității noțiunilor și a descrierilor utilizate de legislațiile naționale și a întinderii protecției în diverse state, majoritatea statelor europene recunosc două categorii de imunitate pentru parlamentari:

- pe de o parte, “iresponsabilitatea parlamentarului” sau “libertatea sa de exprimare” cu privire la urmărirea judiciară pentru opiniile și voturile exprimate în exercitarea funcțiilor acestuia;

- pe de altă parte, “inviolabilitatea parlamentară” sau “imunitatea în sensul strict”, care îl protejează de orice arestare, detenție sau urmărire judiciară fără autorizarea camerei de care aparține.

[...] 27. Garanțiile oferite de aceste două aspecte ale imunității parlamentare (iresponsabilitate/inviolabilitate, “libertatea de exprimare”/ “libertatea de a nu fi arestat”) sînt complementare.”

8. Totodată, Comisia de la Veneția a conchis că *“Imunitatea parlamentară continuă să fie o instituție care protejează independența membrilor față de celelalte puteri și libertatea lor de acțiune și de exprimare, cu toate că relația dintre caracteristicile diferitelor puteri a evoluat considerabil în democrațiile parlamentare. Aceasta protejează, de asemenea, parlamentarii de posibile abuzuri ale majorității”* (§102).

9. Comisia de la Veneția, în Avizul pe marginea proiectului de revizuire a Constituției României (CDL-AD (2002) 12), adoptat la cea de-a 51-a reuniune plenară din 5-6 iulie 2002, s-a referit și la imunitatea parlamentară. Astfel, Comisia de la Veneția a menționat că: *“imunitatea parlamentară ar putea avea un anumit sens în statele aflate în proces de tranziție spre democrație și avînd o experiență politică autoritară, lungă și recentă, unde nu poate fi exclusă ingerința puterii executive în funcționarea normală a Parlamentului și unde nu poate fi garantată în totalitate independența puterii judecătorești”* (§33).

10. În același timp, Comisia de la Veneția a menționat că *“Urmează să se facă diferența clară între iresponsabilitatea referitoare la opiniile și voturile emise în exercițiul funcțiunii – care trebuie să fie totală – și imunitatea de jurisdicție, care impune să se prevadă că deputatul eventual urmărit pentru săvîșirea unui delict nu va trebui să răspundă pentru actul său decît în fața unei jurisdicții speciale. Între acestea două, se situează chestiunea urmăririi sau a arestării unui membru al parlamentului în timpul sesiunii parlamentare (inviolabilitate). În orice ipoteză, trebuie să fie solicitată autorizația camerei, care se manifestă prin ridicarea imunității parlamentare a deputatului sau a senatorului vizat”* (§34-35 din Avizul menționat supra).

11. În cazul modificării articolelor 70 și 71 din [Constituție](#), trebuie luată în calcul și jurisprudența CEDO. Curtea Europeană a constatat că majoritatea, sau chiar totalitatea, statelor semnatare ale [Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale](#) acordă o formă de imunitate membrilor organelor legislative naționale, precum și că privilegiile și imunitățile sînt, de asemenea, acordate membrilor Adunării parlamentare a Consiliului Europei și membrilor Parlamentului european.

12. Curtea Europeană a reținut că *“imunitatea acordată deputaților [...] [are] scopul de a le permite acestora să participe în mod constructiv la dezbaterile parlamentare și să-și reprezinte electorii în probleme de interes public, prin formularea liberă a argumentelor și a opiniilor lor, fără riscul de a fi urmăriți în fața unui tribunal sau a unei alte autorități”*. În același timp, Curtea a relevat că *“imunitatea urmărește și un al doilea scop legitim, care este ordonarea relațiilor între puterile legislative și judecătorească”* (Decizia Comisiei EDO *Young v. Irlanda* din 17 ianuarie 1996, cererea nr.25646/94, DR 84-B, p.122). În același sens, Curtea Europeană a statuat că *“acordarea de către state a unei imunități mai mult sau mai puțin extinse parlamentarilor constituie o practică de lungă durată, care vizează să permită libera exprimare a reprezentanților poporului și să împiedice ca urmărirea partizane să aducă atingere funcției parlamentare”* (hotărîrea *Cordova v. Italia (nr.2)* din 30 ianuarie 2003, § 55).

13. În aceeași ordine de idei, în hotărîrea *Jerusalem v. Austria* din 27 februarie 2001, Curtea Europeană a declarat că *“prețioasă pentru fiecare, libertatea de exprimare este deosebit de valoroasă pentru un ales al poporului; el își reprezintă electorii, semnalează preocupările lor și le apără interesele. Într-o democrație, Parlamentul sau organele comparabile reprezintă tribune indispensabile pentru dezbaterile politice. O ingerință în libertatea de exprimare exercitată în cadrul acestor organe nu ar putea fi justificată decît prin motive imperioase”* (§36 și 40).

14. Curtea Europeană a mai statuat că diferitele forme în care se poate manifesta imunitatea parlamentară *pot de fapt să servească protecției unei democrații politice eficiente, piatră unghiulară a sistemului [Convenției](#), tocmai în măsura în care acestea tind să protejeze autonomia legislativă și opoziția parlamentară.*

Proiectul de modificare a articolului 71 din [Constituție](#) (Independența opiniilor)

15. Sînt de acord în totalitate cu argumentele Curții indicate la §15 și 16 din Avizul asupra proiectului de lege pentru modificarea și completarea articolelor 70 și 71 din [Constituția Republicii](#)

[Moldova](#) în partea în care Curtea a reținut că “*modificarea propusă are un caracter incert și poate genera dificultăți de interpretare și aplicare*”. De altfel, acest punct de vedere a fost împărtășit și de reprezentantul Guvernului în ședința publică în fața Curții.

16. Adițional, consider că introducerea unor modificări incerte și echivoce în [Constituție](#) ar aduce atingere independenței opiniilor deputatului în Parlament. În acest context, consider necesar de a reitera opinia Curții expusă în [Hotărîrea nr.8 din 16 februarie 1999](#) pentru interpretarea articolului 71 din [Constituția Republicii Moldova](#), potrivit căreia *independența opiniilor deputatului semnifică protecția juridico-constituțională a acestuia în exercitarea mandatului său. Independența opiniei nu este un privilegiu personal al deputatului, ea are un caracter juridico-special și este chemată să servească interesele societății*. Prin conținutul său, această normă constituțională asigură protecția deplină a deputatului în Parlament în exercitarea mandatului, îi garantează libertatea gândirii și acțiunilor, apărându-l împotriva persecuțiilor neîntemeiate, contribuind la activitatea și independența lui neîngrădită.

17. Sînt de părerea că, în cazul modificării articolului 71 din [Constituție](#) în sensul propus de autorii inițiativei, independența opiniilor parlamentarului nu va fi garantată în cadrul altor acțiuni pe care le implică statutul de deputat în Parlament, dar care nu sînt publice, sub sancțiunea tragerii la răspundere juridică.

În concluzie, vreau să revin la ideea conținută în §1 al prezentei opinii separate (concurrente). Constituția este garantul democrației și statului de drept, ca principii fundamentale ale statului Republica Moldova. **Prin urmare, ar fi contrar spiritului [Constituției](#) de a folosi prevederile acesteia pentru limitarea democrației sau pentru îndepărtarea de la esența statului de drept**, or, modificările propuse conțin anume asemenea riscuri.

JUDECĂTOR

Alexandru TĂNASE